ΑΡΙΘ. 10 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1921

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ **ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ**

ΕΟΝ

REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE
12, RUE NAVARIN, ATHÈNES
Editeur--Directeur : A. HADJIAPOSTOLOU

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΑΡΙΘ. 10 — 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1921

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ἐσωτερικοῦ Δρ. 12.— Αἰγύπτου Γ, Δ. 50.— Ἀμερικῆς Δολ. 2.50	Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν

ΟΙ ΑΠΟΣΤΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Ἐντελῶς ἀπροσδοκήτως, διὰ τοὺς γνωρίζοντας καὶ παρακολουθοῦντας τὴν διεθνῆ πνευματιστικὴν κίνησιν, εἶδε τὸ φῶς εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐφημερίδα «Τὰ Χρονικὰ» τῆς 28 Αὐγούστου ἐ. ἔ. παράξενον δημοσίευμα ὑπὸ τὸν κτυπητὸν τίτλον «Ὁ Πνευματισμὸς ἐγκαταλείπεται ἀπὸ τοὺς διαπρεπεστέρους ἀποστόλους του».

Τὸ ἄρθρον εἶχε μεταφρασθῇ ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Ὀπινιόν, ἥτις εἶχε ζητήσει τὴν γνώμην τῶν διαπρεπεστέρων ὀπαδῶν τοῦ πνευματισμοῦ, γνώμη ἥτις ἐφανέρωνε ὅτι κανεὶς ἐκ τούτων, οὔτε ὁ Φλαμμαριόν, οὔτε ὁ Ζέλεϋ, οὔτε ὁ Ρισὲ καὶ ἄλλοι, ἢ δὲν εἶχε καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν πνευματισμὸν ἢ ὅτι τὰ διάφορα παρατηρηθέντα φαινόμενα εἶχον ἐντελῶς ἄλλην ἐξήγησιν καὶ αἰτίαν καὶ ὅτι, συνεπῶς, αἱ μελέται, αἱ παρατηρήσεις των, οἱ κόποι των, ἦσαν μάταιοι.

Δι' ἡμᾶς ὅμως, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι κάτι συνέβαινεν, ἀφοῦ οἱ σοφοὶ οὗτοι ἐξακολουθοῦσιν μέχρι σήμερον, ἐντονώτερον καὶ ἐντατικώτερον παρὰ ἄλλοτε, νὰ διακηρύττουν παντοῦ τὰ συμπεράσματά των, καὶ τὰ ἐκ τοῦ πνευματισμοῦ δυνάμενα νὰ προκύψωσι πολυτιμότατα ὠφελήματα. Ἐπειδή, ἐν τούτοις, δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἀμφιβολίαν ἐπὶ τῆς καλῆς μεταφράσεως τοῦ ἄρθρου τῆς

Παρισινῆς «Ὀπινιὸν» ἐσχηματίσαμεν ἀμέσως τὴν ἰδέαν ὅτι ἢ ἐπρόκειτο περὶ στρεβλῆς διατυπώσεως τῶν λεχθέντων ἢ περὶ παρανοήσεως τούτων.

Τὰ πράγματα ἐπεσφράγησαν τὴν γνώμην μας. Ἡ ἰδία ἐφημερὶς «Τὰ Χρονικὰ» ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀναφερθέντος ἄρθρου, ἐδημοσίευσαν ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολὴν διαμαρτυρίας, ἣν ἀπέστειλε πρὸς τὴν «Ματὲν» ὁ κ. Κάμιλλος Φλαμμαριόν, διὰ τῆς ὁποίας διέψευσε κατηγορηματικώτατα ὅσα κακῶς εἶχον δηδοσιευθῇ εἰς τὴν «Ὀπινιόν».

Ἡ διαμαρτυρία αὐτη καὶ μόνη τοῦ διασήμου καὶ διεθνοῦς κύρους ἀστρολόγου, ἀρκεῖ ὅπως διαλύσῃ τὴν πρὸς στιγμὴν σχηματισθεῖσαν ἀμφιβολίαν, τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ἄρθρου τῆς Ὀπινιόν.

Ἐν τούτοις δι' ἐκείνους οἵτινες δὲν ἐσχημάτισαν πλήρη ἀκόμη ἰδέαν, ὁπόσης κεφαλαιώδους σημασίας εἶνε διὰ τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς ἡ ἐπὶ τοῦ πνευματισμοῦ ἔρευνα, θὰ δώσωμεν ἐδῶ στοιχεῖα τινα, τῆς ἐργασίας των, ἐκ τῶν ὁποίων θέλει γίνει ἐμφανὲς ὅτι ἡ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή των διὰ τὴν ἔρευναν καὶ ἐξήγησιν τῶν πολλαπλῶν φαινομένων τοῦ πνευματισμοῦ, κατέστη, οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον, αὐτός ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεώς των.

Ὁ Καμ. Φλαμμαριὸν, ἀκούραστος ὅπως καὶ πρὸ πεντήκοντα ὁλοκλήρων ἐτῶν, ἀφ' ἧς δηλ. ἐποχῆς ἤρχισεν ἐργαζόμενος περὶ τὸν πνευματισμόν, διὰ πολλαπλῶν ἄρθρων, ἀνακοινώσεων, δημοσιευμάτων κλπ. διεκήρυξεν ὅτι τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ, ὑποστάντα πᾶσαν τὴν αὐστηρὰν ἐπιστημονικὴν ἐξέτασιν, τὴν ὁποίαν θὰ ὑφίστατο καὶ πᾶν ἄλλο ἀστρολογικὸν ἢ γεωλογικὸν ζήτημα, ΥΠΑΡΧΟΥΝ καὶ ὅστις *δὲν θέλει* νὰ τὰ ἀποδεχθῇ θὰ εἶναι ἢ ἠλίθιος, ἢ κακῆς πίστεως, δίλημμα, βεβαίως, πολὺ λεπτὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαφύγῃ.

Πῶς ὑπάρχουν ; δυνάμει ποίας αἰτίας ; πόθεν προέρχονται ; «Δὲν πρέπει, δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν μὲ τὸν τρόπον τὸν ἴδικόν μας, ἐδῶ ὅπως εἴμεθα, γῆ μὲ γῆ. Ὁ ἀόρατος κόσμος εἶνε ὁλόκληρος πρὸς ἀνακάλυψιν. Δὲν γνωρίζομεν οὔτε τοὺς νόμους οὔτε τὰς καταστάσεις. Ὁ Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικήν, πιστεύων ὅτι προσήγγιζε τὰς Ἰνδίας». (Revue Spirite, Ἀπρίλιος 1921».

Εἶναι τοῦτο ἐγκατάλειψις τοῦ πνευματισμοῦ ;

Ὁ Φλαμμαριόν, μὲ τὴν αὐθεντίαν ἥτις περιέβαλε τὴν προσωπικότητά του, πιστοποιεῖ τὴν ὕπαρξιν τῶν φαινομένων καὶ τῶν γεγονότων των καὶ καλεῖ τοὺς πάντας πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ἥτις θὰ εἶνε ἡ σπουδαιοτέρα τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ πνευματισμοῦ, ἰδοὺ ὁ

ἴδιος τί ἔγραφε τὸν Ἰούνιον τρέχοντος ἔτους, ἐξ οὗ βεβαίως εἶνε φανερὸν ὅτι δὲν θὰ ἤλασσε γνώμας ἐντὸς τριμήνου περίπου.

«Θὰ ἐνθυμῆταί τις, ἴσως, ὅτι κατά τινα ἐποχήν, εἰς τὰ 1898, δημοσιογράφοι κακῶς πληροφορημένοι, ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἀπεκήρυξα τὰς ψυχικὰς μελέτας καὶ ἐδήλωσα ὅτι ὁ πνευματισμὸς ἦτο λάθος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰ ἀπαλλαγῶ. *Τίποτε δὲν* ἦτο ἀληθὲς εἰς τὴν παράξενον αὐτὴν πληροφορίαν, ἥτις ἔκαμε τὸν γῦρον τοῦ δημοσιογραφικοῦ κόσμου ὁλοκλήρου πλέον τοῦ ἔτους. (Le probeme Spirite).

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν δόκτωρα Ζέλεϋ ὅστις ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἰατροῦ Καρόλου Ρισὲ ἐκτελοῦν τὰ πειράματά των, τῇ βοηθείᾳ τοῦ μεσάζοντος Κλοῦσκι, ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν τί ἔγραφεν ὁ ἴδιος σχετικῶς πρὸς ταῦτα, εἰς τὴν Μεταψυχικὴν Ἐπιθεώρησιν, Μάρτιος—Ἀπρίλιος.

«Ἐπετύχαμεν *κατηγορηματικὴν ἀπόδειξιν μετὰ τῆς ἀπολύτου ἐγγυήσεως*, περὶ τῆς ὁλοποιήσεως ἀνθρωπίνων μελῶν, διὰ τῆς μεθόδου τῆς παραφίνης, μεθόδου γνωστῆς ἄλλως τε».

Τὰ ἐν λόγῳ πειράματα, ἀφοροῦν τὴν ὁλοποίησιν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἣν ἐκτελῶσι τὰ πνεύματα διὰ τοῦ μεσάζοντος Κλοῦσκι καὶ ποσότητός τινος παραφίνης ριπτομένης ἐντὸς χλιαροῦ ὕδατος. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ μέτρα, αἱ προφυλάξεις, τὸ μέγεθος τοῦ ἐλέγχου, τῆς προσοχῆς καὶ τῆς παρατηρήσεως εἶνε τόσον λεπτομερῆ καὶ συνεχῆ, ὥστε ἡ ἀνάγνωσίς των, ὅπως τα περιγράφει ὁ ἴδιος δόκτωρ Ζέλεϋ, καθίσταται πλέον ἀνιαρά. (Μεταψυχικὴ Ἐπιθεώρησις, Μάϊος—Ἰούνιος).

Ὕστερον ἀπὸ τόσον λεπτομερεῖς καὶ αὐστηρὰς ἐρεύνας, ὕστερον ἀπὸ τόσον κατηγορηματικὰς καὶ ἀνεπιφυλάκτους δηλώσεις ἀναφερομένας εἰς τὰς τελευταίας των ἐργασίας, δηλώσεις διὰ τῶν ὁποίων δὲν διστάζουν οἱ διαπρεπεῖς οὗτοι ἐπιστήμονες νὰ παίξουν ὅλην τὴν διεθνῆ αὐτῶν φήμην, εἶναι δυνατὸν νὰ σκεφθῶμεν κἂν πρὸς στιγμὴν ὅτι ἀνέκρουσαν πρύμναν;

Τὸ ἀντίθεττον μᾶλλον, εἶνε δυνατὸν νὰ συμβαίνῃ. Οἱ μὴ παραδεχθέντες κατ' ἀρχὴν τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ, ἀρχίζουν ἤδη νὰ προσέρχωνται, διηγῶντες καὶ οὗτοι τὴν μάθησιν καὶ γνῶσιν τῆς ὁποίας τὴν ὕπαρξιν ἠναγκάσθησαν ν' ἀναγνωρίσωσι.

Φόβος ἀραιώσεως τῆς λεγεῶνος τῶν πιστῶν τοῦ πνευματισμοῦ δὲν ὑπάρχει. Ὁ πνευματισμὸς ἐξέφυγε πλέον ἀπὸ τὸν κύκλον τοῦ ἁπλοῦ περιέργου πράγματος καὶ τοῦ ἐμπειρισμοῦ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐπιστήμην. Εἶνε ἤδη εἰς τὰς χεῖρας τῶν Φλαμμαριόν, Ζέλευ, Ρισέ, Ντενίς κλπ. ἐν Γαλλίᾳ, τῶν Κόναν Ντέϋλ, Λότζ, Μπάρετ, Στάνλευ, κλπ. ἐν Ἀγγλίᾳ, τῶν Λομπρόζο, Μποτζάνο, Μορσέλι,

Κιάγια, κλπ. ἐν Ἰταλίᾳ καὶ πλείστων ἄλλων ἀλλαχοῦ.

Ὁ πνευματισμὸς δὲν προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐξέλιξίν του καὶ τὴν πρόοδον δι' ἁπλῶν βημάτων, ἀλλὰ δι' ἁλμάτων. Ὁ ὑλισμὸς τοῦ Βύχνερ, αἱ θεωρεῖαι τοῦ Λεοπαρδι ὑπεχώρησαν πλέον διὰ νὰ διέλθῃ θριαμβευτικὸς ὁ θεϊσμὸς καὶ φέρει τὸ φῶς τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας. Αἱ ὑλιστικαὶ θεωρεῖαι, θὰ παραμείνουν πλέον φάσματα ἢ καὶ ἐφιάλται τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, αἵτινες ἐκλόνισαν ἴσως πρὸς στιγμὴν τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ ἐξέλιξιν, ὅπως ἐφιάλται ἁπλοῖ ὑπῆρξαν αἱ θεωρεῖαι τοῦ Ἐπικούρου, πρὸ τοῦ μεγαλείου τῶν ρημάτων καὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους.

Διὰ τοῦ πνευματισμοῦ, καὶ διὰ τούτου ἡ καθαρωτέρα φιλοσοφία καὶ μεταφυσικὴ ἐπιστήμη, θὰ μεταδώσουν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅ,τι πρὸ πολλοῦ ἔχασε ἀπὸ τὴν ψυχήν του: τὴν Ἀγάπην.

Μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς σοφοὺς τούτους, ὁ Πνευματισμὸς θὰ βαδίσῃ γοργῶς πρὸς τὸν προορισμόν του, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ καὶ ὁ ἐλάχιστος φόβος ὅτι οἱ σοφοὶ οὗτοι θὰ ἀποστατήσουν.

Ἐὰν δὲ ἡμεῖς ἐγράψαμεν τὰ ὀλίγα αὐτά, ἐπὶ τῆς δῆθεν ἀποστασίας τῶν ὑπερμάχων τοῦ πνευματισμοῦ, τὸ ἐκάμαμεν ὄχι δι' αὐτούς, ἀλλὰ διότι, ἀντιπροσωπεύοντες ἐν Ἑλλάδι, τὴν καθόλου πνευματιστικὴν κίνησιν καὶ ἔρευναν, ἐθεωρήσαμεν ὅτι μᾶς ἐπεβάλλετο νὰ ἀντικρούσωμεν ὅσα καλῇ ἢ κακῇ τῇ πιστει, ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν «Ὀπινιόν» εὑρόντα δὲ καὶ ἐδῶ ἀπήχησιν.

ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΨΥΧΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ Teder *ἐκλιπόντος Μεγ. Διδασκάλου τοῦ Μαρτινισμοῦ.*

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἀκούσατε τὸν μεγάλον φιλόσοφον Σαπενχάουνερ.

«Ὁ τρόπος τῆς πολεμικῆς κατὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ζωϊκῆς δυνάμεως, ἀξίζει νὰ θεωρηθῇ ὡς ψευδής, ὡς ἁπλῶς εὐήθης. Διότι ὅστις ἀρνεῖται τὴν ζωϊκὴν αὐτὴν δύναμιν, ἀρνεῖται κατ' ἀρχὴν τὴν ἰδιαιτέραν του ὕπαρξιν καὶ δύναται συνεπῶς, νὰ καυχᾶται ὅτι ἔφθασε τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ παραλογισμοῦ.—Ἡ μη-αἴσθησις αὐτη ἥτις προέρχεται καὶ θίγει τοὺς ἰατροὺς καὶ φαρμακοποιοὺς

ἐγκλείει τὴν ζωηροτέραν ἀγνωμοσύνην, διότι ἡ ζωϊκὴ ἀκριβῶς δύναμις δαμάζει τὰς ἀσθενείας καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὴν θεραπείαν, διὰ τὴν ὁποίαν οἱ κύριοι οὗτοι ἐνθυλακώνουν χρήματα δίδοντες ἐξοφλήσεις».

Θίγοντες τὴν ἀγνωμοσύνην ταύτην τῶν τέκνων τοῦ Ἱπποκράτους τίποτε ἄλλο δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν διὰ νὰ τὴν ἐλαττώσωμεν παρὰ ὅτι «αἱ ὑποθέσεις, εἶνε ὑποθέσεις» καὶ ὅτι εἰς τὰς ὑποθέσεις δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τὸ αἴσθημα.

Ἀλλὰ ἡ ἀγνωμοσύνη δὲν εἶναι μόνον αὕτη ἥτις πειράζει ὅσον καὶ ἂν οἱ ἰατροὶ τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Κράτους εἶνε ἀγνώμονες πρὸς τὴν ζωϊκὴν αὐτὴν δύναμιν ἥτις καὶ ὅταν ἀκόμη τὴν ἀρνοῦνται, τοὺς ἀντιτάσσεται καθιστῶσα αὐτοὺς ἱκανοὺς νὰ τρώγωσιν, νὰ πίωσιν, νὰ ὁμιλῶσιν, νὰ γράφωσιν, νὰ τρέχωσιν, καὶ νὰ συλλέγωσι τὸ ἀντίτιμον τῶν ἰατρικῶν των ἐπισκέψεων.

Ὑπάρχει κἄτι ἄλλο ἑκατοντάκις χειρότερον. Κανεὶς δὲν δύναται νὰ μὴ παρατηρήσῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἰατρικῆς ὅτι ἡ μαγγανεία, ἡ θαυματοποιΐα καὶ τσαρλατανισμὸς τῆς χθὲς κατέστησαν ἡ ἰατρικὴ σωτήριος ἀλήθεια τῆς σήμερον, δηλ. μία ἀθλία ἡμι-ἀλήθεια ἰσοδυναμοῦσα πρὸς πλῆρες ψεῦδος, ὅταν εἰσάγεται εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἐγκεφάλους ὡς ἁγνὴ ἀλήθεια.

Δὲν εἶνε πολὺ παράξενον θέαμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς Ἰατροὺς τῆς πεφωτισμένης ἐποχῆς μας, νὰ μεταχειρίζωνται πρὸς τὸν σκοπὸν καταπολεμήσεως τοῦ μαγνητισμοῦ τὰ τόσον προσφιλῆ μέσα εἰς τοὺς ψευδομάγους τῆς χθές, ἵνα καταστῶσιν οὗτοι δῆθεν ἐφευρέται;

Ἐὰν ἀναφερθῇ κανεὶς εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰατρικῆς, μήπως δὲν θὰ ἴδῃ ὅτι οἱ ψευδομᾶγοι ἐκεῖνοι, ὅμοιοι πρὸς τοὺς ὑποβάλοντας σήμερον τὴν σκέψιν μας, μετεχειρίζοντο τὴν «δύναμιν τῆς φαντασίας» τὴν «γοητείαν τῆς γλώσσης καὶ τοῦ βλέμματος» πληρέστατα ἐξηγούμενα ὑπὸ τοῦ Montaigne καὶ τοῦ Λελοαγιέ;

Μήπως αἱ μέθοδοι τοῦ Ἀββᾶ Φάρια, υἱοθετηθεῖσαι ἀπὸ τὸν μέγαν Σαρκὼ δὲν θεωροῦνται σήμερον παρὰ τοῦ ἰατροῦ ὡς τελείως ἐπιστημονικαί; Ἐν τούτοις ὁ Φάρια εἰς τὴν ἐποχήν του, κατὰ τοὺς κ. κ. τῆς Ἰατρικῆς, ἦτο ἕνας ἀγύρτης, πλάνος, τσαρλατᾶνος.

Πρὸ τῆς τοιαύτης ἀλλαγῆς μετώπου, δὲν θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οἱ Ἰατροὶ τῆς Ἰατρικῆς τοῦ Κράτους ἔχουσι τὸ δῶρον νὰ ἀποφαίνονται τελεσιδίκως χωρὶς προηγουμένως ν' ἀκούωσι τὰς μαρτυρίας;

Καὶ τώρα διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν καθαρά, τί εἶνε ἐπὶ τέλους ἡ περιβόητος αὐτὴ ὑποβολὴ εἰς τὴν ὁποίαν τάχα δὲν ἐπίστευον πρότερον καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἀναγκαστικῶς μᾶς ὁμιλοῦσι σήμερον διὰ νὰ μᾶς κάμουν νὰ νομίσωμεν ὅτι ἐφέροντο οὕτω ὅπως καὶ ὁ Ζουρταὶν—χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν. Μάλιστα· τί εἶνε ἡ ὑποβολή;

Ὁ διάσημος ἰατρὸς Bernheim, θὰ ἀπαντήσῃ ἀντ' ἐμοῦ: Εἰς κατάστασιν ἐγρηγόρσεως, λέγει εἶνε ἡ ἐπιβολὴ μιᾶς ἰδέας παρ' ἑνὸς ἐγκεφάλου εἰς ἕτερον.»

Τοῦτο εἶναι ἡ ὁμολογία τῆς Λεωνόρας Galigar πρὸ τῶν ὠνομασθέντων «κριτῶν» της καὶ πᾶς τις ἐννοεῖ τώρα διατὶ τὸ διάταγμα ἐκεῖνο τοῦ Κράτους δὲν ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῇ.

Ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως, ἡ ὑποβολή, εἰς τὰς μαγνητικὰς μεθόδους, ἔχει λοιπὸν δικαίως τὴν ἀξίαν ἁπλοῦ ψεύδους.

Νὰ ὑποβάλῃ κανεὶς ἕνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι λευκόν, ὡς μέλαν, λέγει ψεῦδος ἐὰν δέ τις ἐνεργῇ συμφώνως πρὸς τὴν ὑποβολὴν εἶνε ὡς ἐὰν νὰ πιστεύῃ εἰς ἕνα ψεύστην.

Ἡ μέθοδος αὕτη τῆς ὑποβολῆς ὅσον καὶ ἂν εἶνε τοῦ εἴδους τῆς χρησιμοποιηθείσης παρὰ τῶν ἰατρῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Μονταίν, ἢ τοῦ εἴδους ὅπερ ἀναγνωρίζει σήμερον ἡ Ἐπιστήμη ἢ ἀνεγνωρίσθη ἄλλοτε εις τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἀλλαχοῦ, ἡ μέθοδος αὕτη, δὲν εἶνε, τφόντι, παρὰ σχῆμα ψεύδους κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐπιτήδειον,διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ἰατροὶ ἰσχυρίοονται ὅτι κάμνουν τοὺς ἀσθενεῖς των νὰ λαμβάνουν φάρμακα ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀρετῆς, ὡς ἀποτελεσματικὰ ἀντίδοτα τῶν ἀσθενειῶν των.

Ἐκεῖ ἴσως ἀκριβῶς εἶνε ἡ οὐσία τῆς παρατηρήσεως τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ ὁ Πλάτων.·

«Μόνον εἰς τοὺς ἰατροὺς ἀνήκει νὰ ψεύδωνται ἐλευθέρως, διότι ἡ σωτηρία μας, ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὸ ψεῦδος τῶν ὑποσχέσεών των».

Ἀληθῶς, δὲν ἐκπλήττομαι ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ πρᾶγμα, τοῦτο ἀπεκλήθη ἄλλοτε μαγγανεία ἀπὸ ἐκείνους ἀκριβῶς οἵτινες ὑπέβαλον εἰς τοὺς Γαλάτας ὅτι ἦσαν Γάλλοι.

Δὲν διστάζομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν ὀργανισμὸν εἷς ἀγωγὸς ἀγνώστου δυνάμεως, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου ἔχομεν ἀξιοπαρατήρητα ἀποτελέσματα ; Εἶνε ἡ ἐπήρρεια τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῆς νευρικῆς του δυνάμεως».

ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΥΠΟΒΟΛΗ—ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ

Τὰ δύο ταῦτα κεφάλαια τοῦ ἡμινεωγμένου βιβλίου τῆς ζωῆς, ἐνῷ τὸ ἱστορικόν των εἶναι πανάρχαιον καὶ ὅμως παραμένουσι ἔτι δυσεξήγητα, σκοτεινὰ καὶ μυστηριώδη. Εἶναι τόσον ἑλκυστικὰ ταῦτα καὶ τόσον ἐνθουσιάζουσι τοὺς ἐγκεφάλους τῶν πειραματιζομένων ὥστε οὗτοι ἐσυγχίσθησαν τόσον καὶ μέχρι τοῦ νὰ λησμονήσωσι τὴν Ἐπιστήμην.

Καὶ θὰ ἐξηγηθῶ· πάντες οἱ ἀσχολούμενοι καὶ ἐπηρεαζόμενοι

ἐπὶ τῶν ἄνω φαινομένων παρανοοῦσι ἐντελῶς τὴν ἀξίαν των καὶ τὸν σκοπόν των· ἤτοι ἔχουσι τὴν ἰδέαν ὅτι ταῦτα θὰ τοὺς ὁδηγήσωσι ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς λογικῆς καὶ τοῦ νοός εἰς τὴν ὁδὸν τῆς γνώσεως τοῦ κεκρυμμένου μυστηρίου καὶ ταῦτα φρονοῦντες προχωροῦσι εἰς τὸ ἔργον των, χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τὰ ἐργαλεῖα των, τρέχουσι πρὸς τὸν σκοπόν, χωρὶς νὰ εἶναι βέβαιοι ἂν ἡ ὁδὸς αὕτη ἄγει πρὸς τὸ ποθούμενον.

Αὐτὰ ὑπῆρξαν τὰ αἴτια ἕνεκα τῶν ὁποίων τὰ φαινόμενα ταῦτα κεῖνται μέχρι σήμερον μετέωρα καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀντιπαρέρχεται.

Ὁ διακεκριμένος ψυχίατρος Max Nordau διαχωρίζει τὸν κόσμον εἰς πλειονότητα καὶ μειονότητα· καὶ ὡς αὐτὸς οὗτος ἀποδεικνύει ἀλλὰ καὶ ἡ πεῖρα ἐπιβεβαιοῖ ἡ πλειονότης εἶναι ὑπεξούσιον τῆς μειονότητος· φανερὸν ἐκ τούτου ὅτι ἡ μειονότης, ἐξασκεῖ ἐπίδρασίν τινα ἐπὶ τῆς πλειονότητος.

Ἐπίσης ἐκ τῆς αὐτῆς μελέτης καὶ πείρας, ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ αὐτεξούσιον ἑκάστου ἀτόμου ἄλλοτε εἶναι ἐξησθενημένον ὥστε νὰ ἐγγίζῃ τὸ μηδέν, ἄλλοτε δὲ παραμένει εἴτε ἐν τῇ μεσότητι, εἴτε τελειοποιεῖται.

Ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ διαφορὰ τῶν δύο μερίδων τῆς κοινωνίας εἶναι συνέπεια τῆς ἀσθενικῆς της κράσεως, ἀνάγκη νὰ διακρίνωμεν τρίτην μερίδα μεσάζουσαν ἥτις δὲν θὰ νοσῇ. τοιαύτη ὅμως δὲν ὑπάρχει. Ἑπομένως ἡ μειονότης καὶ ἡ πλειονότης εἶναι δύο ἀλληλοεπιδρῶσαι μερίδες ὧν ἡ ἐπίδρασις τῆς μὲν πρὸς τὴν δὲ εἶναι νόμος φυσικός.

Ἐξ ἄλλου γνωστὸν ὅτι αἱ τρεῖς ψυχολογικαὶ καταστάσεις ἕξις, ροπὴ καὶ πάθος προέρχονται βεβαίως ἐκ τοιούτων ὡς ἄνω ξένων ἐπιδράσεων ἐγκαθιδρυθεισῶν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ καθ᾽ ὅσον δὲν εὗρον ἀντίστασιν ἐν αὐτῷ καὶ ἐν γένει γνωστὸν πάλιν ὅτι προκειμένου νὰ ἀποφασίσωμεν περὶ δύο ἢ καὶ περισσοτέρων πραγμάτων εὑρισκόμεθα ἐνίοτε πρὸ τοιούτου ἀδιεξόδου καὶ τὸ λογικὸν καὶ ἡ θέλησίς μας πάσχουσι τοιαύτην ἀδράνειαν ὥστε εἶναι δυνατὸν νὰ καταλήξωμεν εἰς παραφροσύνην.

Ταῦτα πάντα ἀποδεικνύουσι ὅτι ὑποβολὴ ὑφίσταται αἱ ἰδιότητές της εἶναι καταφανεῖς τὸ δὲ ποιόν της εἶναι δύναμις τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας ἢ καὶ ἁπλῶς ὕλης οἱασδήποτε.

Καὶ προχωροῦμεν εἰς τὸν Ὑπνοτισμόν.

Τὸ ὅτι ὁ ὑπνωτισμὸς κέκτηται τὴν ἰδιότητα τῆς ἰάσεως τοῦ σώματος σημαίνει ὅτι δύναμις τις ἕλκει τὰ μικρόβια ἀπ᾽ αὐτοῦ ἢ ἐπαναφέρει εἰς τὴν θέσιν των τὰ τυχὸν μετακινηθέντα κύτταρά του Τοῦτο ἐπετύγχανε τὸ σῶμα μόνον του ἄνευ ἐπιρροῆς τοῦ ὑπνωτισμοῦ, διὰ τῆς φυσιολογικῆς του καὶ μόνης δυνάμεως ἢ διὰ εἰσαγωγῆς φυτικῆς ὕλης.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπνωτίζον ἄτομον ὅπερ νοερῶς ἐπιβάλλει τὴ ἴασιν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κέκτηται ἑτέραν δύναμιν ἀπὸ τὴν φεσιολογικήν του ἀνεπτυγμένην βεβαίως κατάτι ἕνεκα τῆς ἰδιοσυγκρα-

σίας του ἀλλὰ ποσῶς μὴ διαφέρουσα ἀπὸ τὴν τοῦ ὑπνωτιζομένου.

Ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἰδιότητες τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ἵνα μὴ ἐνδιατρίβωμεν ὡς ἀναφερόμεναι εἰς γήϊνα πρόσωπα καὶ πράγματα δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ νὰ προέρχωνται ἐκ δυνάμεων ὕλης οὐχὶ μὲν προσδιωρισμένης, ἀλλ' ὑπαρχούσης.

Ὅλον τὸ σύμπαν εἶναι ἓν πρόσωπον μὲ ἕνα ἐγκέφαλον, ὅτι μεταβολὴν ὑφίσταται τὸ μέρος προέρχεται οὐχὶ ἔξωθεν διότι τοιοῦτον δὲν ὑπάρχει ἀλλὰ ἔσωθεν· αὕτη δὲ ἡ μεταβολὴ ἀντικατοπτρίζεται, καὶ εἰς τὸ ὅλον καὶ τἀνάπαλιν.

Καὶ νῦν ἀφοῦ προσεπαθήσαμεν ν' ἀναγάγωμεν τὰ δύο ταῦτα φαινόμενα εἰς νόμον ἂς ἐξετάσωμεν τὰς διαφόρους σχέσεις ὡς πρὸς τὴν Φυσιολογίαν.

Τὸ ὅτι τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶναι καλὸς ἀγωγὸς ἠλεκτρισμοῦ δὲν ἕπεται ὅτι εἶναι καὶ πηγὴ ἠλεκτρισμοῦ ὡς μερικοὶ διατείνωνται, δύναται βεβαίως καὶ νὰ εἶναι ἀλλὰ θὰ δυσκολευώμεθα νὰ τ' ἀποδείξωμεν. Ἡ ἠλεκτρικὴ ταχύτης, μᾶς λέγουν, μεθ' ἧς διαδίδονται αἱ διάφοραι ἐπιδράσεις εἰς τὸν ἐγκέφαλον, αὐτὸ μᾶς ἀποδεικνύει πῶς τὸ σῶμα μας εἶναι ἠλεκτρικὸν στοιχεῖον ἢ παραγωγικὴ μηχανή· ἀλλὰ μόνον ὁ ἠλεκτρισμὸς κέκτηται τὴν ταχύτητα ταύτην; Θὰ τοὺς ἀπαντήσωμεν ἡμεῖς. Ποὺ γνωρίζομεν ἂν κεκρυμμέναι ἔτι ὑπὸ τὸν πέπλον τὸν μυστ.κὸν χημικαὶ ἑνώσεις ἢ στοιχεῖα χημικὰ ἀνεύρετα ἔτι ἅτινα ὅμως ἐνυπάρχουν ἐν τῷ σώματί μας δὲν παράγουσι τὴν τοιαύτην ταχύτητα;

Ἑπομένως καὶ ἐπὶ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ὑπνωτισμοῦ δὲν δυνάμεθα ἀναντιρρήτως νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ὁ μηχανισμός των εἶναι ὁ ἠλεκτρισμός.

Ἄλλως τε τὸ νὰ μοῦ ἐνσφηνωθῇ μία ἰδέα ἣν ἀπήγγειλε ἕνας ῥήτωρ (τὸ ὁποῖον λέγω ὑποβολὴν τοῦ ῥήτορος πρὸς ἐμὲ) ἢ καὶ εἷς ὑπνωτίζων, αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ ὅτι δὲν εἶναι ἐνέργεια οὔτε ἠλεκτρισμοῦ οὔτε μαγνητισμοῦ καὶ ἰδοὺ διατί:

Ὁ νόμος περὶ μαγνητῶν μᾶς λέγει. Ἡ μαγνητικὴ ἀλληλεπίδρασις εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογος τοῦ τετραγώνου τῆς ἀποστάσεώς των. (Νόμος τοῦ Toulomb). Ἑπομένως ἔστω εἷς ἄνθρωπος ὅτι ὑποβάλλει κἄτι τι εἰς ἕνα ἄλλον εἴτε ἁπλῶς εἴτε δι' ὑπνωτισμοῦ τότε κατὰ τὸν ἄνω νόμον ὅσον ἀπομακρύνωνται οὗτοι ἀλλήλων τόσον ἡ ἐπίδρασις ἡ μαγνητικὴ ἐλαττουμένη κατὰ τὸ τετράγωνον θὰ φθάσῃ βέβαια περίστασις καθ' ἣν θὰ γίνῃ αὕτη μηδὲν ὁ δὲ ὑποβαλλόμενος θ' ἀποβάλῃ τὴν ὑποβολήν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐξακολουθῶμεν νὰ ἐπιμένωμεν χωρὶς νὰ βλέπωμεν μακρύτερα, ἔχομεν καὶ τ' ἄλλο ν' ἀντιπαρατάξωμεν· τὴν θερμότητα ἡ ὁποία δὲν πιστεύω νὰ εἶναι κανεὶς ποῦ νὰ εἴπῃ ὅτι χρειάζεται πρὸς παραγωγὴν ἠλεκτρισμοῦ καὶ μαγνητισμοῦ, τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα οὔτε πάλιν ὅτι ἡ θερμότης χρησιμεύει εἰς τὸν στόμαχον!

Ὅθεν μεθ' ὅλα ταῦτα καίτοι δὲν ἀποκλείεται ἐντελῶς ὁ ἠλεκ-

τρισμὸς καὶ μαγνητιμό; οὐχ᾽ ἧττον καὶ δὲν δυνάμεθα μετὰ βεβαιώσεως νὰ τὸν παραδεχθῶμεν ἵνα ὑποστηρίξωμεν τὰ δύο ἐξετασθέντα ἤδη φαινόμενα τῆς φύσεως.

ΕΚΛΕΚΤΙΚΟΣ

Δ. Π. ΣΕΜΕΛΑ

ΜΥΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΜΑΓΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

Ἐπιτρέψατε ἕνα πρόλογον ὀλίγον διάφορον τοῦ θέματος τὸ ὁποῖον προτίθεμαι νὰ πραγματευθῶ.

Ὁ πρόλογος οὗτος εἶναι χρήσιμος διότι πρόκειται νὰ καθορίσωμεν καὶ νὰ διαφωτίσωμεν τὴν σύγχισιν ποῦ ἔγινε πάντοτε ἐπὶ τῶν διαφόρων ***τυπικῶν*** πράξεων καὶ ἐνεργειῶν τῶν ἐχουσῶν χαρακτῆρα πνευματιστικόν.

Τί ἐννοοῦμεν διὰ τῆς λέξεως Μαγεία; Μήπως τὰ διάφορα ***τυπικά, τύπους*** (rites) καὶ θρησκευτικὰς πράξεις; ἢ τὸν λόγον ὑπάρξεως τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα ἐπανευρίσκομεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπως τὰ λεπτὰ σχοινία, τὰ ἀγαλματίδια και πλῆθος ἄλλων ἀντικειμένων ἀνευρισκομένων πλησίον ἢ πέριξ τῶν σαρκοφάγων τῶν Ἀρχαίων Αἰγυπτίων;

Ἡ Μαγεία μετέχει καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Ἀλλὰ κατὰ ποῖον μέτρον καὶ σχέσιν;

Ἰδοὺ τὶ θὰ προσπαθήσω νὰ καθορίσω προτοῦ ἐπιληφθῶ τοῦ θέματός μου.

Ὅλαι αἱ παραδόσεις, ἄνευ ἐξαιρέσεως, διαιροῦν τὸ Σύμπαν εἰς τρία διακεκριμμένα πεδία. Τὸ Φυσικυν καὶ Ὑλικὸν Πεδίον. Τὸ Ψυχικὸν ἢ Ἀστρικὸν Πεδίον καὶ τὸ Πνευματικὸν ἢ Νοητικὸν Πεδίον. Ἐδῶ, ἐξαιρῶ τὸ Θεῖον εΠδίον, τὸ ὁποῖον δὲν μετέχει καθόλου τυῦ Σύμπαντος καὶ ὅπερ εἶναι ἐκτὸ; καὶ τελείως ξένον πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο.

Ἡ σοφία καὶ ἡ δύναμις τῶν ἀνθρώπων τείνουν εἰς τὴν κατάκτησιν, ἐπήρρειαν κάὶ δρᾶσιν τῶν τριῶν τούτων πεδίων.

Ἡ κυριαρχία τῆς δράσεως εἰς τὸ Φυσικὸν Πεδίον, ἀπεκλήθη ΨΥΧΟΥΡΓΙΑ.

Ἡ Κυριαρχία τῆς δράσεως εἰς τὸ ψυχικὸν ἢ ἀστρικὸν πεδίον, ἀπεκλήθη ΜΑΓΕΙΑ, καί,

Ἡ κυριαρχία τῆς δράσεως εἰς τὸ Πνευματικὸν ἢ Νοητικὸν πεδίον, ἀπεκλήθη ΘΕΟΥΡΓΙΑ.

Μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ, αἱ τρεῖς αὗται κυριαρχίαι ἦσαν γνωσταὶ καὶ ἐφηρμόζοντο παρ' ὅλων τῶν φιλοσοφικῶν σχολῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ πρὸ πάντων παρὰ τῶν δύο μεγάλων Αἰγυπτιακῶν Σχολῶν, τοῦ Βορρᾶ, ὀνομαζομένης σχολῆς τῆς Μέμφιδος καὶ τοῦ Νότου ὀνομαζομένης σχολῆς τῶν Θηβῶν ἢ τῆς Ἀβύδου

Ἡ μύησις ἡ ἀπασχοποῦσα νὰ δώσῃ τὴν Κυριαρχίαν τῆς δράσεως εἰς τὸ Φυσικὸν Πεδίον ἦτο ἡ ἐξῆς:

Ὁ ὑποψήφιος, κατ' ἀρχάς, ἐμάνθανε νὰ γνωρίζῃ κατὰ βάθος τὴν ὀργανικὴν σύστασιν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Ἐπιστήμης τῆς Ἀνατομίας ἦσαν τότε λίαν γνωστά, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ λειτουργία τῶν διαφόρων ὀργάνων καὶ συστημάτων μας. Τὸ σύστημα τῆς κυκλοφορίας, τὸ μυϊκόν, τὸ νευρικόν, ἦσαν ἐξ ἴσου καὶ καλλίτερον γνωστὰ ἀπὸ σήμερον. Μετὰ τὸ στάδιον τοῦτο τῶν μελετῶν, ἡ προσοχὴ τοῦ ὑποψηφίου ἐπεσύρετο ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν καὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Τότε δευτέρας φύσεως μελέται περισσότερον προχωρημέναι, ἤρχιζαν δι' αὐτὸν καὶ συνίσταντο εἰς τὴν μυστηριώδη ἐνέργειαν τοῦ νευρικοῦ ρευστοῦ καὶ τῶν αἰσθήσεων, οἱ Μάγοι (ἢ Ἱεροφάνται) τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, διὰ σπουδαίων πειραμάτων ἀπεδείκνυον εἰς τοὺς μαθητάς των τὴν πραγματικὴν παρουσίαν τοῦ ρευστοῦ τούτου, τὴν ἐνέργειάν του τὴν συγκέντρωσιν αὐτοῦ εἰς πόλους καὶ πρὸ πάντων τὰ ἀποτελέσματά του ἐπὶ τῶν ὄντων καὶ ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα μᾶς περιβάλλουν.

Τὸ ρευστὸν τοῦτο παρωμοιάζετο πρὸς τὴν Ψυχήν, ἢ ἀνώτερον ἀγωγὸν τῆς φυτικῆς ζωῆς καὶ διὰ τοῦτο ἡ πρώτη αὕτη περίοδος τῆς μυήσεως ὠνομάζετο ΨΥΧΟΥΡΓΙΑ, τὸ ὁποῖον σημαίνει ψυχικὴν Δραστηριότητα ἐκδηλουμένην εἰς τὸ Φυσικὸν Πεδίον.

Τὸ Σχολεῖον τῆς Μεμφιδος ἐλειτούργει εἰς τὴν Μεγάλην Νεκρόπολιν τῆς Γκίζας ὅπου ὑψοῦνται αἱ πέντε μεγάλαι Πυραμῖδες, οἱ αἰώνιοι αὐτοὶ μάρτυρες τῆς ὑψηλῆς σοφίας τοῦ λησμονημένου καὶ ἐξαφανισθέντος λαοῦ τούτου.

Διὰ τὴν μύησιν τοῦ βαθμοῦ τοῦ ψυχουργιστοῦ, περὶ ἧς συντόμως σᾶς ἀνέφερα τὴν ἔναρξιν καὶ τὴν κατάληξιν, οἱ ἱεροφάνται τῆς Μεμφιδος, εἶχον εἰδικὸν ὑπόγειον ἵδρυμα, τὰ ἐρείπια τοῦ ὁποίου σώζονται ἀκόμη καὶ σήμερον.

Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἐκθέσω τὴν θέσιν τῆς Νεκροπόλεως τῆς Γκίζας, εἰς τρόπον ὥστε ἐὰν κανεὶς περιεφέρετο ποτὲ ἐκεῖ, νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπανεύρῃ τὸ ἵδρυμα καὶ νὰ μορφώσῃ ἰδίαν γνώμην περὶ τῆς πραγματικότητος τοῦ ἱδρύματος τὸ ὁποῖον σᾶς παρουσιάζω σήμερον διὰ τῶν ἰδιαιτέρων σημείων ἅτινα σᾶς δίδω.

Τοῦτο ἔκειτο μεταξὺ τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος καὶ τῆς Σφιγγός. Ἦτο ὑπόγειον, ὄχι μόνον λόγῳ τῆς φύσεως τῶν μυστικῶν μελετῶν αἵτινες ἐγίνοντο ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς φύσεως τῶν

πράξεων ἐπὶ τῶν πτωμάτων αἵτινες ἦσαν ἀκόμη μυστικώτεραι καὶ ἔπρεπε νὰ παραμένουν ἄγνωστοι ἀπὸ τοὺς βεβήλους τοὺς ὁποίους ἐθεώρουν ὡς ἱεροσύλους.

Τὸ ὄνομα ποὺ ἀπέδιδον εἰς τὸ ἵδρυμα τοῦτο εἶνε: Χάτ-Χά, σημαῖνον, Οἶκον τοῦ πτώματος. Συγγενεύει δηλ. πρὸς τὸ ἀνατομικὸν ἐργαστήριον τῶν ἡμερῶν μας.

Οἱ φοιτῶντες ὅμως σήμερον τὸ ἀνατομικὸν ἐργαστήριον, ἐξέρχονται ἐξ αὐτοῦ κάτοχοι πολλῶν κατ᾽ ἐπιφάνειαν γνώσεων, αἵτινες δὲν τοὺς ἀποδίδουν ἄλλον καρπὸν παρὰ τὴν μὴ ἀπαλλαγήν των ἐκ τοῦ ὄγκου τῶν ὑποθέσεων αἵτινες πιέζουν τὸν νοῦν των καὶ θέτουν τὴν ψυχήν των εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν.

Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅμως, ὅσοι ἐξήρχοντο τοῦ Χὰ-χά, ἦσαν κύριοι τῆς Ἀνθρωπολογικῆς καὶ Ἀνθρωποσοφικῆς Ἐπιστήμης. Ἐγνώριζον τὴν ψυχικὴν δύναμιν μὲ τὴν ὁποίαν ἦσαν ὡπλισμένοι καὶ ἐγνώριζον νὰ ἐξυπηρετηθῶσι παρ᾽ αὐτῆς μετὰ σταθερότητος καὶ καλωσύνης ἐπὶ ὅλων ὅσοι τοὺς περιεστοίχιζαν. Ἡ ἱστορία μᾶς σημειοῖ τοιούτους ἀνθρώπους κυρίους τῆς γνώσεως ταύτης, οἵτινες κατώρθωσαν νὰ δαμάσουν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως.

Ἡ μύησις ἡ ἀποσκοποῦσα νὰ δώσῃ τὴν κυριαρχίαν τῆς δράσεώς ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ ἢ ἀστρικοῦ πεδίου, ἦτο ἡ ἑξῆς:

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΙ ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΙ

Δὲν πρόκειται νὰ διηγηθῇ τις ὁράματα ὀνειροπόλου φαντασίας.

Οὔτε, τί δύναται νὰ εἶνε ὁραματισμὸς ζωῆς εὐτυχεστέρας, ποῦ κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ψυχικῆς ἡμῶν διαθέσεως ὀνειροπολοῦμεν· πολὺ δὲ περισσότερον, νὰ διδάξῃ τις, τὴν κατὰ βούλησιν ὀνειροπόλησιν, καὶ τὸν κατὰ παραγγελίαν ὁραματισμόν.

Ἁπλῶς, μᾶς συγκινεῖ, ἡ ὕπαρξις τῆς γλυκείας αὐτῆς — ὡς ἀπὸ θείου νέκταρος μέθυ— οὐρανίας εὐεργεσίας ἐπιβαλλομένης εἰς τὴν ψυχήν μας πρὸς ἐνέργειαν, ἐν συνεργασίᾳ προφανῶς τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς διανοήσεως.

Ποῦ πηγάζει, ἂν προέρχεται ἀπὸ ἐσωτερικότητα, ἢ ἂν εἶνε ἀντιφέγγισμα φωτοσκιάσεως οὐρανίας καλλιτεχνίας, καλλιτεχνῶν ἀγγέλων, κοσμούντων τὴν δημιουργίαν... τοῦτο ἀφορᾷ τὴν ποίη-

σιν, ὅπως τὸ πρῶτον, τὴν ἐπιστήμην.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει τὸν ὄχλον, εἶναι τὸ ὑψηλὸν φαινόμενον τῆς ταπεινωτέρας συγκαταβάσεως, διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, ποὺ περικλείει αὕτη, προκειμένου νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς πάντας ὡς καὶ τὸν τελευταῖον εἰσέτι ψυχικῶς ἢ καὶ διανοητικῶς ἄνθρωπον, εἰς τὸ σοφώτατον καὶ πολυτελέστατον σύμπαν...

Ἀναβλύζει, ἢ ἐπικάθηται — ἀδιάφορον, κατὰ πρῶτον εἰς τὴν σκέψιν μας.

Δύνασαι νὰ εἶσαι, ὁ περισσότερον ἀπησχολημένος εἰς τὴν εὐμάρειαν, ἢ καὶ εἰς τὴν.,.πτωχείαν, εἰς τὸν κόπον, εἰς τὴν ἀσθένειαν ὁ μανιώδης ἐρώμενος, ἢ ὁ ἀποκαρδιωμένος ἀναχωρητής· ὁ μέγας κοινωνικὸς πολυπράγμων, ἢ μικρὸς καὶ ἔρημος καὶ ἄφιλος καὶ ἐγκαταλελειμένος· εἰς στιγμήν τινα, ποῦ ὁ πολυσύνθετος μηχανισμὸς τῆς σκέψεώς σου φέρεται εἰς παράκρουσιν, πιεζόμενος ἀπὸ τὴν ἀδιέξοδον σκληρὰν πραγματικότητα..., σὲ ἐναγκαλίζεται ἡ ἄγνωστος αὐτὴ εὐεργεσία, σὲ θωπεύει, σὲ χαυνώνει, σὲ κυβερνᾷ καί, νά, ἐντὸς ὀλίγου, κολυμβᾷς ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰς ἀθανασίαν ἔργων, ποῦ ἐν τῇ πραγματικότητι, ἀσφαλῶς θὰ εἶχον ἀπειράκις ἐκπνεύσει.

Ἐκεῖ, τότε, ἀναφαίνεται ἡ καρδία.

Αἱ πάντοτε γλυκαὶ καὶ ἐρατειναὶ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν θέαν, ἀπὸ τὴν μετάληψιν τρόπον τινά, μιᾶς ὑπερκοσμίου συνθέσεως, πλήρους ἁρμονίας, πλημμυρίζουν τὴν καρδίαν μας, ῥέουν εἰς ὅλο μας τὸ εἶναι, ναρκώνουν τὰ πάθη μας, βαλσαμώνουν τὸν πόνο μας, μᾶς ἀϋλώνουν!

Εὐτυχεῖς οἱ ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν πραγματικότητα μὲ καρφωμένην εἰς τὸ ὕψος τῆς σκέψεώς των καὶ εἰς τὸ πλάτος τῆς καρδίας των, τὴν εἰκόνα, ποῦ πρὸς στιγμὴν ἀπήλαυσαν.

Τοιοῦτοι, εἶναι οἱ προφῆται, οἱ ποιηταί, οἱ καλλιτέχναι καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἐξ ἐνστίκτου καὶ ἐξ ἐπιδράσεως.

Ἄρα, τί θὰ ἐσήμαινε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ γενίκευσις αὐτῆς τῆς εὐτυχίας!

Ἀληθινά! ἐὰν ὅλοι, ποῦ ὀνειροπολοῦμεν καὶ πλέομεν εἰς ὁράματα ζωῆς τοῦ ὑπερκόσμου — καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ μὴ τὸν ἀναζητεῖ — ἂν διὰ μικρᾶς προσπαθείας ἠθέλομεν συγκρατήσει τὰς ἐντυπώσεις ἐκείνας, ἐκδηλοῦντες αὐτάς, εἰς αὐτὴν τὴν ζωήν, δι' ἔργων καὶ λόγων, ἡ ζωὴ αὐτὴ θὰ κατήντα ποτέ, *δραμα* τῆς ἄλλης· τῆς ἄλλης ζωῆς, τῆς τόσον προφητευομένης ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, διὰ πάσης ψυχῆς ὀνειροπολούσης.

Ν. ΠΕΡΒΟΛΑΡΑΚΗΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΜΑΥΡΙΚΟΣ

Ὁ «Ἔων» σήμερον πενθεῖ.

Χωρὶς νὰ προφθάσωμεν νὰ πληροφορηθῶμεν ὅτι ἀσθενεῖ, χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν, ἔστω καὶ μὲ ὀδύνην νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ἠδύνατο ἐκ τῆς ἀσθενείας του νὰ ὑποκύψῃ, διὰ νὰ προετοιμασθῶμεν κάπως διὰ τὸ μοιραῖον τέλος του, ἐμάθομεν ὅτι ὁ ἰατρὸς Μαυρῖκος, ἀπέθανε, θῦμα τοῦ καθήκοντός του καὶ τῆς ἐπιστήμης του.

Ἦλθε λοιπὸν ταχὺς καὶ ἀπῆλθε.

Βεβαίως. Τί ἄλλο εἶχε νὰ κάμῃ;

Τὴν ἀνώμαλον κλίμακα, τὸν ἀνυπέρβλητον καὶ ἀκανθώδη δρόμον πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν, τὸν διεσκέλισε ἐνωρὶς μὲ τὴν ὁρμητικήν του, τὴν ἀέναον δραστηριότητα. Εἶχε φθάσει πλέον εἰς τὴν Λεωφόρον τὴν εὐρεῖαν, τὴν ὁδηγοῦσαν ἀνέτως πρὸς τὰ ἀγαθὰ καὶ τοιαύτην εὔκολον διάβασιν τὴν ἐθεώρησε ἀνάρμοστον καὶ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν δρᾶσίν του, πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν μανίαν ποῦ ἐπήγαζε ἀπὸ μέσα του καὶ.......ἀπῆλθεν.

Αὐτὸς πρὸς τὸν ἑαυτόν του εἶνε ἐν τάξει.

Φεύγων, μᾶς ἐπιστοποίησε μὲ τὴν ζωήν του ὅλην καὶ μὲ τὸν θάνατόν του, ὅτι σκοπὸς τῆς ζωῆς, εἶνε ἡ κατίσχυσις τῆς ζωῆς.

Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἀπομένοντες;

Ἡμεῖς οἵτινες ἐγεύθημεν τόσον ἀφειδῶς τῆς συζυγικῆς, τῆς υἱϊκῆς, τῆς ἀδελφικῆς, τῆς φιλικῆς σου στοργῆς; Ἡμεῖς οἵτινες τόσον ἀνεκουφιζόμεθα ἀπὸ τὴν ἀπεριόριστον εὐγενικότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος σου; Ἡμεῖς οἵτινες τόσον εὐηργετήθημεν ἀπὸ τὸ ἐπιστημονικόν σου φῶς; Ἡμεῖς, διὰ τοὺς ὁποίους ὑπῆρξες σωτήρ;

Ἀ! Ναί! ἡμεῖς μένομεν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς καὶ συντετριμμένοι.

Σὺ μὲν θὰ λησμονήσῃς πίνοντας τὸ νερὸ τῆς λήθης τοῦ ποιητοῦ, ἡμεῖς ὅμως θὰ αἰσθανώμεθα πάντοτε τὴν στέρησίν σου.

Μ' ἂν δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δεῖλι,
Τοὺς ζωντανοὺς τὰ μάτια σου ἂς θρηνήσουν,
Κλαῖν' μὰ δὲν μποροῦν νὰ λησμονήσουν.

Ὑπῆρξες δι' ἡμᾶς ἕνας διάττων ἀστὴρ φωτὸς καὶ εὐεργεσίας, βοηθείας, καλωσύνης. Καὶ σὲ ἐθρηνήσαμεν κλαίοντες καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν ἀπὸ τῆς ἀγαπημένης σου κατοικίας μέχρι τοῦ τάφου σου.

Πολύτιμε σύμβουλε!
Προσφιλῆ φίλε!
Ἀγαπητὲ Γιάγκο!
Χαῖρε!

ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ

Οἱ χαρτομάντεις

Οἱ διάφοροι μάντεις οἵτινες ρίπτουσι τὰ χαρτιὰ ἔχουσιν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν Πνευματισμόν, Ὑπνωτισμόν, Μαγνητισμόν;

Δὲν δύναται νὰ ἔχωσι. Ἡ χαρτομαντία καίτοι, εἰς ὀλίγα αὐτῆς σημεῖα, ἔχει σχέσιν μὲ τὴν Μεταφυσικὴν Ἐπιστήμην, δὲν ἀνήκει ὅμως εἰς ταύτην. Εἶνε μᾶλλον τέχνη, ἐμπειρισμός, ὅστις παρά τινων ἐφαρμόζεται μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας. Εἶνε ἀληθὲς ἐπίσης, ὅτι ἀμέτρητοι συνδυασμοὶ καὶ μελέται ἐγένοντο ἐπὶ τούτων καὶ ὁ ἔχων ἄκρατον πίστιν πρὸς τὰ μεταφυσικά, αὐτὸς μόνον δύναται νὰ παραδεχθῇ τὴν μεταφυσικότητα τῶν παιγνιοχάρτων.

Ἐλευθερία τῆς ψυχῆς κλπ.

Ἡ ψυχὴ ἥτις τόσον πολὺ ἀπασχολεῖ τόσους σοφοὺς καὶ πνευματιστὰς εἶνε πάντοτε ἐλευθέρα κα' δύναται νὰ παρουσιασθῇ ὁσάκις τὴν καλέσῃ πνευματιστής; δύναται ν' ἀπαντήσῃ εἰς ὅλα τὰ ἐρωτήματο; καὶ πόσον καιρὸν δύναται νὰ μείνῃ;

Ὄχι ἡ ψυχὴ—διότι ψυχὴ εἶνε ἐντελῶς ἄλλο πρᾶγμα—ἀλλὰ τὸ πνεῦμα, δὲν εἶνε πάντοτε ἐλεύθερον. Ἄγνωστοι ἀσχολίαι, περιορισμοί, νόμοι, τὸ περιβάλλουν εἰς τὰς ἐκτάσεις ποῦ ζῇ καὶ πρὸ πάντων ὑπόκεινται εἰς αὐστηροτάτην ἱεραρχείαν καὶ τάξιν.

Κανὲν πνεῦμα, καὶ ἐκ τῶν καθαρωνέρων καὶ ἀνωτέρων δὲν δύναται ν' ἀπαντήσῃ εἰς ὅλα τὰ ἐρωτήματα ποῦ τοῦ ὑποβάλλονται. Ὁ ρόλος των εἶνε συμβουλευτικός, διδακτικός. Ζητήματα ἀναγόμενα εἰς τὴν φροντίδα τῆς Θείας Προνοίας, εἶνε δυνατὸν νὰ νὰ γνωρίζωσιν;

Δύναται νὰ μείνῃ πλησίον τῶν ζώντων, ἐφ' ὅσον οἱ νόμοι οἵτινες τὸ περιβάλλουσι, τοῦ ἐπιτρέπουσι.

ΑΜΩΝ—ΡΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ & ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀπὸ τὴν Λευκάδα, ὁ κ. Π. Ρ. Β. Μ. Γ. μᾶς γράφει μίαν περίεργον προειδοποίησιν, δι' ὀνείρου. Εἶδεν ὅτι ὁ ἐν Ἀμερικῇ διαμένων πατήρ του τῷ ἔγραφε δι' ἐπιστολῆς νὰ προβῇ εἰς ὡρισμένας ἐνεργείας σχετικῶς μὲ οἰκογενειακήν των ὑπόθεσιν, καὶ ὅτι ἔπραξε συμφώνως πρὸς τὸ περιεχόμενόν της καὶ τοῦ ἀπήντησε. Τὴν ἑπομένην ἔλαβε πράγματι ἐπιστολὴν ἡ ὁποία ἔγραφεν ὅσα ἐν τῷ ὀνείρῳ του εἶχεν ἴδῃ.

—o—

Εὐχαρίστως ἐπληροφορήθηγεν τὴν ἵδρυσιν ἐν Ἄρτῃ τῆς Λογοτεχνικῆς Ἑνώσεως, μὲ σκοπὸν τὴν μόρφωσιν τῶν παίδων καὶ νέων δι' ἠθικῶν διδαγμάτων. Προσπάθεια ἐπαινετὴ εἰς ἣν εὐχόμεθα προκοπὴν καὶ ἐπιτυχίαν. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυντέον πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Ἑνώσεως κ. Ι. Παπαβασιλείου, Ἄρταν.

—ο—

Ὁ ἐν Παρισίοις ἔγκριτος ἐπιστήμων καὶ φιλόλογος κ. Δ. Βαλσαμίδης ὅστις τόσας μέχρι σήμερον προσέφερεν ὑπηρεσίας εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ὑποστηρίζων καὶ διαδίδων αὐτὰ παντοιοτρόπως ἐν τῇ ξένῃ δι' ἐκτενοῦς ἐπιστολῆς λίαν τιμητικῆς δι' ἡμᾶς, εὑρίσκει τὴν προσπάθειάν μας ἀξιέπαινον καὶ ἀξίαν μιμήσεως. Μᾶς γνωρίζει, συνάμα, καὶ ὡρισμένας γνώμας του ὅσον ἀφορᾷ τὴν μορφὴν καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ περιοδικοῦ λογιγωτάτας, συγχρόνους καὶ ἀναγκαίας. Λυπούμεθα διότι καίτοι συμφωνοῦμεν πληρέστατα πρὸς τὰ γραφόμενά του, ἐμπνεόμενοι καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τῶν ἰδίων ἰδεῶν, δὲν δυνάμεθα διὰ πολλοὺς λόγους νὰ τὰς ἐφαρμόσωμεν σήμερον. Εὐχόμεθα νὰ ὑποστηριχθῇ δεόντως ἡ προσπάθειά μας καὶ ἐλπίζομεν, ἀργότερον νὰ σημειωθοῦν αἱ πρόοδοι τὰς ὁποίας ποθοῦμεν.

—ο—

Ἀπὸ μηνὸς καὶ πλέον παίζεται εἰς τὴν Ἀλάμπραν συνεχῶς ἡ ὀπερέττα «Οἱ ἀπάχηδες τῶν Ἀθηνῶν» τοῦ συνθέτου κ. Νικ. Χατζηαποστόλου, ἀδελφοῦ τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τούτου εἶναι καθαρῶς πανηγυρικὴ διότι καὶ ἡ μουσικὴ καὶ οἱ τύποι οἵτινες παίζουν εἶνε ἐντελῶς τοπικοῦ χρώματος. Τὸ τέλος, ἰδίᾳ τῆς δευτέρας πράξεως εἶνε ἀριστουργηματικὸν καὶ ἀπὸ σκηνικῆς ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ μουσικῆς ἀπόψεως.

—ο—

Ἀναγνῶσται μας, μᾶς ἔστειλαν ἀνωνύμως τὰ δύο φύλλα τῆς ἐφημερίδος τὰ «Χρονικὰ» τὰ περιέχοντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὸν πνευματισμὸν δύο ἄρθρα, Εὐτυχῶς, ἐλάβομεν ἐγκαίρως γνῶσιν τούτων καὶ ὁ Διευθυντής μας ἀπαντᾷ σήμεραν. Ὁπωσδήποτε τοὺς εὐχαριστοῦμεν καὶ παρακαλοῦμεν γενικῶς πάντας, ὅπως μᾶς ἀποστέλλουν πᾶν ὅτι περιέρχεται εἰς γνῶσιν των, ἔχον δὲ σχέσιν πρὸς τὰ ζητήματα ταῦτα, ἵνα καλλίτερον παρακολουθοῦμεν τὴν πνευματιστικὴν κίνησιν τοῦ τόπου μας.

—ο—

Ὁ ἐκ τῶν τακτικῶν μας συνεργατῶν κ. Ἐκλεκτικός, σκανδαλίζει πάλιν καὶ σήμερον διὰ τοῦ ἄρθρου του «Ὑποβολὴ—Πνευματισμός». Καίτοι ἐξετάζει τὸν ὑπνωτισμόν, ἰδίως ἀπὸ ἓν μόνον π..ῖσμα, προχωρεῖ ἐν τούτοις καὶ ἀναπτύσει κανονικῶς ὅσα ἡ λογικὴ καὶ ὁ νοῦς του τοῦ ὑπαγορεύωσιν. Ἐπειδή, πιθανόν, τινὲς νὰ ἔχωσιν ἀντίρρησιν, δηλοῦμεν ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἐδημοσιεύαμεν πᾶσαν ἀποσταλησομένην ἀπάντησιν.

—ο—

Ὁ κ. Ἀθ. Παπαχρ. ἐκ Λευκάδος, μᾶς γράφει, ὅτι τὴν Κυριακήν, ὅπν τρέχοντος καὶ περὶ ὥραν 2 μ. μ. κοιμώμενος εἶδεν ὅτι εἷς γέρων τὸν ἐπλησίασεν καὶ τῷ ὑπέδειξεν ἓν μέρος ὅπου ὑπῆρχεν ἓν δεκάλεπτον. Ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου μετέβη εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος ὅπου καὶ τὸ εὗρεν πράγματι. Φαινόμενον ἐξ ἴσου περίεργον καὶ σοβαρώτερον ἀνέφερεν ὁ Φλαμμαριὸν περὶ δύο μαθητριῶν, ἐσωτερικῶν, εἴς τι σχολεῖον τῶν Σεβρῶν, εἰς τὰς ὁποίας πνεῦμα τι προεῖπεν τὰ ζητήματα τῶν ἐξετάσεών των.

—ο—

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι περιοδικά : ***Ἐθνικὴ Ζωή***, Ἀθῆναι 1 Σεπτεμ-

βρίου, *Φάρος*, Ἀλεξάνδρεια, ἀριθ. 59 καὶ 60, *Σκέψη* Ἀλέξάνδρεια, Μάϊος, μὲ συνεργοσίαν τῶν κ. κ. Καβάφη, Γνευτοῦ, Μυρτιώτισσας, Μαλάνου καὶ μὲ ἕν ἀρκετὰ ἐπιτυχημένο πεζὸ τραγοῦδι τοῦ κ. Γ. Περίδη «Κάτι ἀσήμαντο», *Πινακοθήκη*, Ἀθῆναι, Μάρτιος-Ἀπρίλιος-Μάϊος, μὲ ἔκθεσιν τῆς γενομένης ἑορτῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰκοσαετηρίδος της, La vie Moral, Paris Αὔγουστος, Le Voile d' Isis Paris, Αὔγουστος, Σεπτέμβριος, μὲ ἄρθρα τῶν ἰατρῶν Zaworski Fr. Hartmann, κλπ. κλπ.

—ο—

Ἐπίσης ἐλάβομεν τὸν πρῶτον τόμον εἰς ἔκδοσιν ἐπιμεμελημένην, τῆς πρωτοτύπου πραγματείας τοῦ κ. Louis Roussel, Professeur à l' Institut Superieur annexé à l' ecole d' Athénes ὑπὸ τὸν τίτλον «Karagheuz ou un Théâtre d'Ombres, à Athénes». Φαντάζεται κανεὶς πόσην ὑπομονὴν ἀλλὰ καὶ θέλησιν θὰ ἀνέπτυξεν ὁ συγγραφεὺς ἵνα παρακολουθήσῃ καὶ μελετήσῃ τὸν Καραγκιόζην. Τὸ παλαιότατον, ἀλλὰ καὶ μὴ ἐξαφανισθὲν ἀνατολίτικον θεατρικὸν τοῦτο εἶδος, παρουσίασε διὰ τὸν κ. Roussel, ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ μὲ ἀνάλυσιν ἐμβριθῆ καὶ λεπτομερῆ, τὸ ἐπιστημονικοποίησεν. Τὸ ἔργον εἶνε γεγραμμένον Γαλλιστί, περιέχει δὲ ἑλληνιστὶ μίαν παράστασιν τοῦ Καραγκιόζη, ἧς ἀκολουθεῖ μετάφρασις εἰς τὴν Γαλλικήν, ὑπαγορευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Μόλλα, ὅστις ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν συγγραφέα ὡς κυριωτέρα πηγή. Τὸ ἔργον εἶνε κοινοφανὲς καὶ ἄξιον μελέτης, ἐφ' ὅσον ὁ Καραγκιόζης ἐξακολουθεῖ νὰ θέλγῃ, μαζὺ μὲ τὴν ὀπερέτταν, τὴν Κυβέλην, κλπ. καὶ σχεδὸν πάντοτε νὰ διδάσκῃ διὰ τῆς ἁπλῆς μὲν ἀλλὰ ἀβιάστου καὶ σταθερᾶς φιλοσοφικῆς κυνικότητός του.

—ο—

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους, θέλομεν δημοσιεύσει βαθεῖαν μελέτην τοῦ διακεκριμμένου συνεργάτου μας Δ. Π. Σιμελᾶ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Μετενσάρκωσις». Τὸ θέμα ἄγνωστον παρ' ἡμῖν ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ σημασίαν καὶ ἔννοιαν, θέλει κινήσει, εἴμεθα βέβαιοι, ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Παρασχ. Ν. Φάληρον. Σᾶς ἀπεστείλαμεν ἐκ νέου φύλλα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ.—***Κ. Μπαρμπερ.*** Πάτρας. Σᾶς ἀπεστάλησαν ζητηθέντα.—***Π. Ροντογ.*** Τσουκαλάδες. Ἐλάβομεν σημείωσιν, καὶ εὐχαριστοῦμεν. Αἱ συνδρομαὶ θέλετε ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τοῦ φύλλου ἀρ. 9 ὅπερ σᾶς ἀπεστάλη; Τὸ φαινόμενον θὰ δημοσιευθῇ.—***Κλ. Καρυδ.*** Ἐνταῦθα. Ἐλάβομεν συνδρομὴν παρὰ τῆς κ. Μ. Βελ καὶ εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν ἐξ ἀρχῆς.—***Ἠλ. Ἠλιόπουλ.*** Ἀσλάναγα. Σᾶς ἀπεστείλαμεν ἐπιστολήν.—Spirituous. Ἀπηντήσαμεν εἰς τὰ ἐρωτήματά σας δι' ἐκτενοῦς ἐπιστολῆς.— ***Ἰωαν. Ἀρδαμ.*** Πειραιᾶ. Σᾶς ἀπεστάλη φύλλον καὶ δελτάριον.—***Θ. Δ. Γκαβ.*** Λεχαινά. Ζητηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν ὡς καὶ ἐπιστολὴ μὲ πάσας τὰς πληροφορίας.—***Γ. Φιλ.*** Ἐνταῦθα. Εὐχαριστήρια δι' εὐχάς σας. Δὲν θὰ ὑπῆρχε ἀντίρρησις ἂν ἐπιμένατε. Ὁπωσδήποτε καὶ τώρα καλὰ εἶνε.—***Β. Λαμποβ.*** Κέρκυραν. Πιστεύσατε ὅτι οἱ λόγοι σας μᾶς ἀνακουφίζουν. Εὐχαριστοῦμεν.— ***Χ. Γεωργιλ.*** Ἐνταῦθα. Διατὶ δὲν μᾶς ἀπεστείλατε ἀκόμη ὅ,τι μᾶς διηγήθητε πρὸ καιροῦ;—***Δ. Μπερ.*** Ἐνταῦθα. Εἴχομεν ἀπάντησιν ἐκ Παρισίων. Ἐνεργοῦν καὶ θὰ μᾶς γράψουν.

Ὁ «Ἔων» πωλεῖται ἐν Ἀθήναις ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰ κάτωθι περίπτερα, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲ ἀπὸ τὰ πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἑλλην. Τύπου:

1) Σταθμὸς Κηφισσίας: Περίπτερον κ. Γ. Λαμπρινοῦ, δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ.

2) Σταθμὸς Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς κ. Θεοχάρη.

3) Περίπτερον κ. Λ. Παπαγιάννη, ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, γωνία φαρμακείου Μαρινοπούλου.

4) Περίπτερον κ. Γιαννοπούλου, Χαυτεῖα, ἔμπροσθεν παντοπωλείου ψαραύτη καὶ Κηρύκου.

5) Περίπτερον κ. Θ. Δραγώνα, Χαυτεῖα, γωνία ὁδοῦ Αἰόλου καὶ Σταδίου.

6) Περίπτερον κ. Λαμπρινάκου, Πλατεῖα Ὁμονοίας, παρὰ τοὺς πωλητὰς τῶν ἀνθέων.

7) Περίπτερον κ. Π. Κυπραίου, Πλατεία Βάθης.

8) Περίπτερον κ. Α. Παπλωματοπούλου καί Σια, γωνία Ἀρσακείου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πεσματζόγλου.

9) Περίπτερον κ. Δ. Κολυμβίτη, γωνία ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἐδουάρδου Λῶ.

10) Περίπτερον κ. Π. Δημοπούλου, ἐπὶ τῆς Πλατείας Συντάγματος, τὸ ἐκ τῶν τριῶν εἰς τὸ κέντρον εὑρισκόμενον.

Συστήσατε τὸ περιοδικόν μας εἰς τοὺς φίλους σας. Ἡ σύστασίς σας εἶνε συμβολὴ καὶ βοήθεια εἰς τὴν ἔρευναν τῆς Ἀληθείας.